

deya la mare, els Reys no 's farien el sort, ja que m' portava á casa com bon minyó y á estudi llegia ja de corrido el *Juanito* cantava les *tablas* y pel sant de 'ls de casa els hi enviaba unes décimes que copiava d' un llibre que vaig veurer encara fa poch dias en mitj de trastos vells á les golfes de casa.

Animat per les bones noves que per endavant m' havia donat la mare, cap any com aquell havia passat tantes hores pensant en lo que demanaria á ses Majestats d' Orient. Era ja el dia avans d' aquesta diada y com no calia dormirshi vaig determinar tenir sobre aquest punt una seria consulta ab en *Pepito*, mon germá petit, que capficat com jo mateix, havia comensat á apuntar en un tros de paper y ab lletra que deixava molt que desitjar, els juguets y lleminadures que pensava demanar.

En un ángul del terrat varem tenir la consulta y d' ella n' eixí una carta de no poch fulls ab les peticions que abdós feyam als Tres Reys y que després de firmada entregarem á la mare perque fes tirarla al corréu.

Complet aquest indispensable requisit ma imaginació de noy comensá á volar en ales de la ilusió vers el moment desitjat, vers aquell felis endemá en que seria posehidor de lo que més ambicionava, d' aquells paquets que constituïan per mí el *non plus ultra* de mos desitjos y el compliment de mes esperances. La mateixa idea me dominá tot el dia y may com aquell havia trovat tant llargues les hores, tant pesat el temps.

Va arribar l' endemá. Eran les sis del matí, la campana de la vehina parroquia tocava á missa primera y pel carrer se sentia la fressa dels carros que portavan les ortalisses al mercat. Dins de casa hi regnava un silenci sepulcral.

Feya estona que estava despert y adelerat ab l' idea de veurer lo que m' haurían portat els Reys vaig determinar vestirme y sense dir res á ningú ni fer el més petit soroll anar á visitar l' apartada habitació ahont els Reys solian cada any deixar sos presents. Vaig atravessar de puntetes una infinitat de cambres y anava ja á obrir la porta de l' última, quant va deturarme una incomprendible fressa que per dintre aquella cambra se sentia. Estranyat al veurer l' estona que durava vaig entreobrir la porta y.... vaig veurer el quadro més horrorós que un noy pugui figurarse.

Tombats per terra, fets trossos els uns, descalabrats els altres, tenia davant meu els juguets, ó millor dit, les despulles dels juguets que á mon germá y á mí ens havian dut els Reys aquell any.

Per un descuyt imperdonable, les minyones havian deixat el dia avans mal tancada la porta que comunicava aquella cambra ab altres habitacions y per ella hi havia entrat el Xelin, un gos llebrer, cadell encara, que 'ns havian regalat y que al veurer tants objectes ab que divertirse prová en ells la bondat de sa novella dentadura.

Cuant vaig entrar el Xelin assentat sobre se potes trasseres s' entretenia ab un entusiasme digne de millor causa en arrencar els poch pels que restavan en la cua d' un cavall de cartró, al que per major desgracia li mancava ademés una pota que junt ab altres despulles vaig trovar més tart sota un sofá. Els altres juguets estavan en un estat igual ó pitjor.

Alguns dolsos y lleminadures que estavan colocats damunt la calaixera fou lo únich que 's salvá d' aquella catástrofe que á mos ulls se representava ab uns colors negres.... horribles.... com may m' havia figurat.

Desesperat, més qu' afligit, vaig tor-